

Utklipp fra

Arbeider-Avisa

TRONDHEIM — TLF. 29100

Pol. tendens: Arbeiderp.

27. SEP. 1960

21-01-027

AA

Organ for Det Norske Arbeiderparti

Sentralbord: **29100**

Ansvarlig redaktør EIGIL GULLVÅG

Medredaktører: Ole Øisang og Leiv Heggstad

Redaksjonssekretærer: Oskar Bøgseth og Einar Lysholm

Disponent: Per Dybvik — Faktor: Trygve Aunaas

Tirsdag 27. september 1960.

Salige er de ydmyke - -

Hva man enn kan si om Moralsk Opprustning som bevegelse, og hva man enn kan mene om den tale som bevegelsens fremste representant her i landet, professor Eiliv Skard, forleden holdt i serien «Søkelys på demokratiet» — preget av ydmykhet er ingen av dem!

Vi får høre at det er MRA som må tilskrives æren for at Ruhr-distriktet ikke er blitt kommunistisk, at det var MRA som banet veien for «Miraklet på Kypros», MRA som skal krediteres for at kommunismen ble overvunnet i Kerala, at det er skapt et nytt forhold mellom de to gamle fiender Tyskland og Frankrike osv. En stor gruppe moralsk opprustede gruvearbeidere er også etter kansler Adenauers oppfordring reist til Japan for å bygge et sant demokrati der.

Må det være oss tillatt om vi våger å påstå at en slik framstilling mildest talt er preget av overdrivelse? Vi hadde blant annet selv anledning til å være i Kerala både før og etter det dramatiske valget hvor «kommunismen ble overvunnet» (kommunistene gikk dog fram med noe over 1 million stemmer), uten at vi var istand til å spore noen MRA-aktivitet, og da vi ved en anledning nevnte MRA-propagandaen for en rekke høytstående politiske ledere i Kerala, tok de det hele for en grov spøk, og spurte om hvem det var i Kerala som overhodet hadde hørt om MRA.

Vi var også i Japan, i sosialistpartienes og fagbevegelsens hovedkvarterer da en tropp tyske gruvearbeidere kom til Tokyo for å vise ett eller flere av Peter Howards «ideolo-

giske skuespill». Rett nok skal troppen og dens ledere berømmes for en pågåenhet som sakner sidestykke, men vi tror at resultatene på ingen måte sto i samsvar med utfoldet energi. Vi så nemlig hvor storparten av gratis-billettene til arbeiderorganisasjonene havnet — i papirkurven!

På et internasjonalt øvingscenter i India, hvor det samles ungdom fra all verdens kanter, dukket det også opp en MRA-gruppe. Direktøren, en personlig kristen, nektet dem adgang med følgende ord: «MRA slipper vi ikke over dørstokken her, for da vil vi i neste omgang få høre at nå støtter også vårt øvingscenter opp om MRA, og skulle vi i vår beskjedne virksomhet nå visse resultater, får vi vel også høre at MRA har æren for disse».

Disse ting har imidlertid langt mindre betydning enn det som var grunntonen i professor Skards innlegg: Et krav om at Kringkastingen som institusjon skal ta «et klart og forpliktende standpunkt til vårt folks demokratiske, moralske, kristne grunnverdier». Når Kringkastingen, etter professor Skards oppfatning, ikke gjør det i dag, forteller det bare at for ham er et slikt standpunkt det samme som at den på alle måter skal stille seg til disposisjon for en propaganda like enspreget og demagogisk som den MRA driver.

Det virker derfor søkt når professor Skard er redd for at Kringkastingen i dag «hjernevask» folk. Det er jo ikke «hjernevask» han er motstander av, bare det blir MRA's særlige form for «hjernevask».

Vi tror nok at storparten av vårt folk setter pris på Kringkastingen som det den er — en objektiv formidler av informasjon, et forum for fri debatt, og de betakker seg for ensretting i én hvilken som helst retning.

Når en ynder å fremstille seg som demokratiets sanne forsvarere, den eneste sikre skanse demokratiet har tilbake, lyder lovprisningen av «profeten» Frank Buchman noe skurrende, i alle fall for dem som kan huske tilbake til mellomkrigsåra da denne «sanne demokraten» leflet med Hitlers Nazi-Tyskland.

Men kanskje også det var et utslag av en ensretting som gjør at en er blind på ethvert øye som ikke vender mot øst?